

úmysl, zavraždit, spojený s úmyslem oloupiti, při čemž poslední úmysl musí tu býti aspoň již při předsevzetí vraždy. Hlavní otázka byla upravena ve shodě s citovanými ustanoveními a docházel v ní výrazu zločinný úmysl obžalovaného v obojím směru. Leč odpověď, kterou porotci dali na otázku (11 hlasů »ano« bez úmyslu), je očividně nejasnou, jak porotní soud důvodně uznal. Nevysvětlat z ní s naprostou určitostí, zda porotci chtěli vyloučiti zlý úmysl vůbec, či snad jen jeden z obou úmyslů a který. Výrok porotců byl tudíž ve smyslu zákona nejasným, poněvadž připouštěl několik různých výkladů a nebyl z něho poznatelným pravý smysl, který mu porotci přikládali. Ježto vada výroku dotýkala se podstaty věci, to jest otázky viny, bylo podle příkazu §u 331 tr. ř. zahájeno právem řízení opravné, poněvadž pochybnosti, vzešlé o pravém mínění porotců, mohly býti odstraněny jen touto cestou. Porotní soud nesměl obejít tuto jediné přípustnou cestu a nesměl, jak navrhovala obhajoba, vynést rozsudek osvobozující vzhledem k tomu, že na druhou dodatkovou otázku, týkající se trestnosti vylučujícího důvodu podle §u 2 písm. b) a c), (pomnutí po případě pomatení smyslů v době spáchání činu), byla dána ve smyslu §u 329 tr. ř. odpověď kladná (6 hlasů »ano«, 6 hlasů »ne«). Neboť tato dodatková otázka souvisela organicky s otázkou hlavní, tvořila s ní jednotný a nedílný celek a nebylo přípustno tuto jednotnost rušiti. Jest na snadě, že následkem nejasné odpovědi na otázku hlavní stala se pochybnou i správnost odpovědi na otázku dodatkovou, a bylo proto podrobiti i tuto opravnému řízení. Bez zahájení tohoto řízení rozhodoval by ve skutečnosti porotní soud o nejasnosti, pokud se týče odporu odpovědi samostatně bez účasti porotců a zasáhl by takto svémocně do řešení otázky viny, o níž rozhodovati jsou podle zákona oprávněni toliko porotci. Postup porotního soudu odpovídal proto úplně zákonu. Změnili-li porotci v mezích zákonně zahájeného opravného řízení svou odpověď jak na první hlavní otázku, tak i na druhou dodatkovou otázku, není obžalovaný oprávněn těžiti z původního výroku poroty. Bezdůvodnou zmatečnou stížností bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2062.

Proti usnesení ve smyslu §u 332 tr. ř., že se rozhodnutí odkládá do příštího zasedání poroty, není opravného prostředku; nelze je zejména napadati zmatečnou stížností (§ 344 čís. 6—8 tr. ř.).

Porotní soud rozhoduje samostatně o otázce promlčení, i když na otázku viny odpověděli porotci kladně (§ 317 tr. ř.).

Pro beztrestnost promlčením (§ 531 b) tr. zák.) stačí náhrada škody i po výroku porotců, však před vynesením rozsudku.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1925, Zm I 457/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě ze dne 21. dubna 1925, pokud jím byl obžalovaný Adolf L. uznán vinným přestupkem krádeže podle §u 460 tr. zák., napadající nálezh. téhož soudu z téhož dne, jímž ve smyslu §u 332 tr. ř. rozhodnutí ohledně zločinu vraždy Adolfa L-ovi za vinu kladeného odloženo

bylo až do příštího porotního zasedání. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného Adolfa L-a, zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek krádeže podle §u 460 tr. zák., jehož se podle obžaloby dopustil tím, že dne 15. března 1911 ve společnosti spoluzlodějí odejmul pro svůj užitek z držení a bez přivolení majitele k-ského lesa jeden smrk a správy D-ova panství v revíru l-ckém několik smrčků, tudíž cizí movité věci v hodnotě 50 Kč nepřevyšující.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství je nepřipustnou. Napadajíc výrok porotců, pokud se vztahuje na usmrcení Josefa P-a obžalovaným, přehlíží, že rozsudek porotního soudu byl vydán pouze o přestupku krádeže, jímž obžalovaný byl uznán vinným, že však ve směru usmrcení Josefa P-a, kvalifikovaného obžalobou jako vražda, výrokem poroty podle odpovědi na první otázku hlavní a na první otázku eventuální pouze jako zločin zabití, rozsudek vůbec vynesena nebyl, že naopak porotní soud usnesl se ve smyslu §u 332 tr. ř., že se má rozhodnutí ohledně tohoto činu odložit až do příštího zasedání poroty a tato věc odkázati k jiné porotě. Zmateční stížnost jest podle jasných ustanovení §§ů 343 a 344 tr. ř. přípustna pouze proti porotním rozsudkům. Takového rozsudku v příčině usmrcení Josefa P-a tu však vůbec není. Schází tu proto podklad, proti kterému lze zmateční stížností brojiti. Nelze v důsledku toho uplatňovati ani důvodu zmatečnosti podle čís. 7 §u 344 tr. ř. z té příčiny, že rozsudek nevyřizuje obžalobu, když ve směru, o který jde, byla věc nálezem porotního soudu odkázána k rozhodnutí porotou, takže o věci té v napadeném rozsudku rozhodnutí učiněno a obsaženo býti ani nemůže. Nelze též dovolávati se ani důvodu zmatečnosti čís. 6 §u 344 tr. ř. pro porušení předpisu §u 320 tr. ř. tím, že porotcům byla neprávem dána eventuální otázka na zabití; neboť i tento důvod zmatečnosti předpokládá, jak to vyplývá zejména i z posledního odstavce §u 344 tr. ř., že dotyčná formální vada mohla na rozhodnutí působiti způsobem, obžalobu zkracujícím, nějakého rozhodnutí však ve směru, o který jde, rozsudek porotního soudu vůbec neobsahuje. Totéž platí i co do vytýkaného porušení předpisů §u 319 tr. ř. z toho důvodu, že porotcům byla dána otázka dodatková, kterou byli tázáni, zda čin v eventuelní otázce naznačený (zabití) je promlčen, byť i uznati bylo, že otázka tato porotcům dána býti neměla. Jestliž zjištění a posouzení předpokladů, směrodatných pro promlčení, v řízení porotním přikázáno výhradně porotnímu soudu, jak to vyplývá z ustanovení §§ 317 a 319 tr. ř. Neboť ustanovení §u 317 tr. ř. vyslovuje zásadu všeobecně platnou a z povahy věci a z toho, že v §u 319 tr. ř. poukazuje se na § 317 tr. ř., plyne naprosto nepochybně, že porotnímu soudu náleží samostatné rozhodování o otázce promlčení i tehdy, když na otázku o vině odpověděli porotci kladně. I když proto právní poučení, jež udělil předseda porotního soudu porotcům o otázce promlčení bylo právně mylným, není v tomto případě přípustno dovolávati se důvodu zmatečnosti čís. 8 §u 344 tr. ř., poněvadž o činu, o který jde, není v rozsudku vůbec rozhodnuto. Zmateční stížnost státního zastupitelství nesměřuje v pravdě proti rozsudku porotního soudu, jímž

uznáno bylo právem jen o přestupku krádeže, nýbrž proti nálezu, který byl vydán za hlavního přelíčení před vynesením rozsudku a kterým rozhodnutí ohledně usmrcení Josefa P-a, obžalovanému za vinu kladeného, bylo odloženo až do příštího zasedání poroty. Proti takovému nálezu nepřipouští trestní řád zmateční stížnosti, ba vůbec žádného prostředku opravného. Nález ten není součástíou rozsudku porotního soudu, a nestal se jí ani tím, že soud mylně, — místo v protokolu o hlavním přelíčení, — v důvodech rozsudku, týkajícího se pouze přestupku krádeže, úvahy, zastavovací nález opodstatňující, ještě blíže rozvádí. Úvahy ty lze považovati pouze za doplněk odůvodnění, obsaženého v protokole o hlavním přelíčení. Náleželo proto zavrhnouti zmateční stížnost státního zastupitelství jako nepřipustnou.

Ku zmateční stížnosti obžalovaného: Veřejnému roku byla zmateční stížnost obžalovaného vyhražena jen potud, pokud napadá rozsudek porotního soudu, jímž byl obžalovný uznán vinným přestupkem krádeže. Stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 10 b) Šu 344 tr. ř., uplatňujíc, že přestupek stal se pro promlčení beztrestným. Porotní soud neuznal, že jsou tu podmínky promlčení, v úvaze, že schází moment dobrovolné náhrady škody, vzhledem k tomu, že obžalovaný otálel z náhradou poměrně nepatrné škody až do okamžiku, kdy výrokem porotců byla jeho vina nepochybně vyslovena. Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění. Připustiti sluší, že s hlediska etiky jakož i s hlediska účelu polepšení, jež trestní zákonodárství sleduje, náhradu škody, ku které dochází po zavedeném trestním vyšetřování nebo dokonce teprve při bezprostředně hrozícím odsouzení při hlavním přelíčení, nelze oceňovati tak vysoko jako náhradu, která se stala dříve. Než bezvýznamnou není náhrada ta ani s uvedeného hlediska a hlavního účelu, pozůstávajícího v odškodnění poškozeného, jest každým způsobem i jí docíleno. Není přípustno, by zákonu přikládal se přísnější výklad v příčině náležitosti Šu 531 písm. b) tr. zák., která má za účel chrániti jen majetkový zájem poškozeného. Tomuto požadavku vyhověl obžalovaný tím, že, byť i po výroku porotců, přec ještě před vynesením rozsudku, tudíž v čas, veškerou škodu trestným činem vzešlou nahradil. Neboť škoda, krádeží způsobená, nepřevyšovala podle zjištění rozsudku 50 Kč, kdežto obžalovaný svým obhájcem složil 100 Kč, a nezjišťuje rozsudek, aniž vychází ze spisů, že škoda byla snad ještě vyšší. Poněvadž obžalovaný v době promlčecí nedopustil se žádného trestného činu (písm. c) Šu 531 tr. zák.), dlužno uznati, že jsou splněny všechny zákonem požadované podmínky a že tudíž přichází obžalovanému k dobru trestnost zrušující důvod promlčení. Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti, rozsudek zrušiti a obžalovaného z obžaloby pro přestupek krádeže podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostiti.

Čís. 2063.

Ridič automobilu jest povinen (§§ 335, 337 tr. zák.) dávatí znamení, vidí-li proti sobě jetí vůz (fúru), za níž může jíti člověk.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1925, Zm I 339/25.)